

Socis contra el terrorisme

El primer ministre indi, Atal Behari Vajpayee, exposa les seues opinions sobre les possibilitats de reconciliació amb el Pakistan, sobre el terrorisme i sobre la importància de l'ONU després de la campanya nord-americana a l'Iraq.

Fa només un any vostè pensava que havia arribat el moment d'entaular una "lluita decisiva" pel Caixmir. Avui parla de pau amb el Pakistan, el seu enemic mortal. Què hi ha passat?

—Nosaltres teníem el mateix objectiu tant ahir com avui: resoldre el conflicte del Caixmir. No cal dir que ens estimariem més que poguera ser d'una manera pacífica.

—La por d'una nova guerra era tan gran que tothom es va sorprendre quan el mes passat va oferir la mà al Pakistan en senyal d'amistat.

—Doncs no hauria d'haver sorprès ningú. Més d'una vegada he subratllat que nosaltres desitgem la pau amb el Pakistan i aspirem a mantenir-hi una col·laboració amistosa. I precisament per això vaig viatjar amb un autobús ja pel febrer del 1999 a Lahore i dos anys després vaig convidar el president Pervez Musharraf a Agra, tot i que una sèrie d'enfrontaments violents havien enverinat molt l'ambient llavors. Ja només la situació geogràfica dels nostres països fa que siguin imprescindibles les bones relacions entre l'Índia i el Pakistan. Cap dels dos no podrà millorar si no deixem d'esgotar-nos en una confrontació absurda.

—Que Musharraf l'escolte! Però costa de confiar en les possibilitats de pau.

—Al Caixmir, les persones han hagut de patir una violència desmesurada per a poder exercir el seu dret al vot. La tardor passada van elegir un govern democràticament, i això vol dir que rebutgen el terrorisme. Quan em

vaig trobar al Caixmir davant d'ells, em vaig adonar que la meua obligació era reprendre el procés de pau. Les negociacions han d'alliberar del terrorisme i de la violència les persones d'aquest estat en crisi, i possibilitar-los una via per al progrés econòmic.

—L'exèrcit indi afirma que el Pakistan continua enviant al país terroristes. Com és que, així i tot, vostè hi cerca una solució pacífica?

—Perquè tinc l'esperança que així es podrà desmantellar el terrorisme transfronterer. I aquesta és, per cert, una condició necessària perquè pugui prosperar aquest nou diàleg.

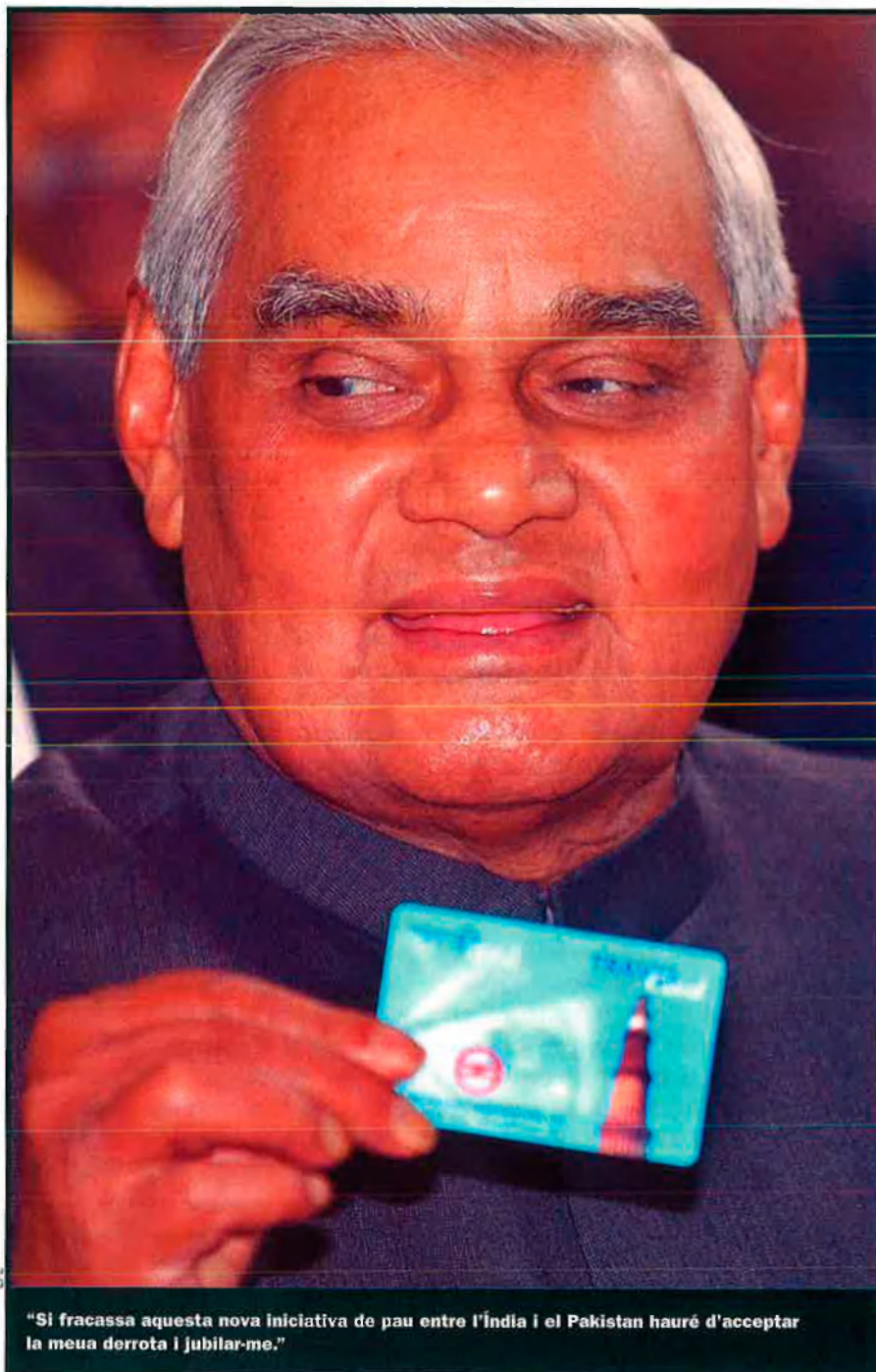
—Amb la seua oferta de pau, reconeix que el general Musharraf, en efecte, actua contra el terrorisme i que possiblement ha deixat de tenir sota control aquells que continuen practicant-lo?

—Si només es tractara d'alguns combatents dispersos, no estarien en disposició d'imposar el seu terror a una població que ja no pot suportar més violència i que, al capdavall, el que vol tenir són millors condicions de vida. Malauradament, resulta massa evident que els terroristes del Caixmir tenen connexions amb uns altres països.

—Aleshores, ara què? Es mostra Musharraf cooperatiu o no?

—Sembla que el Pakistan acaba de prohibir els grups més radicals del mujahidins que operen al Caixmir. Si això és veritat i té conseqüències reals no em puc estar de celebrar aquest pas. Haurem d'esperar.

—Considera Musharraf digne de confiança?

"Si fracassa aquesta nova iniciativa de pau entre l'Índia i el Pakistan hauré d'acceptar la meua derrota i jubilar-me."

—M'he preparat per tractar amb ell.

—Fins avui, l'Índia ha refusat tota intervenció exterior. Tanmateix, els polítics nord-americans van i vénen de Nova Delhi a Islamabad: el darrer, Richard Armitage, el vicesecretari d'Estat. Quin paper tenen els Estats Units en aquest conflicte?

—En l'època de la globalització i d'un món que cada vegada es troba més a prop, és comprensible que la co-

munitat internacional estiga preocupada per les tensions entre l'Índia i el Pakistan. A més a més, som socis en una coalició internacional contra el terror i per combatre'l pertot arreu ens hem de donar suport els uns als altres. En aquest sentit, els Estats Units fan el seu paper també en aquest conflicte i els animem a exercir-lo amb eficàcia. En tot allò que afecte exclusivament l'Índia i el Pakistan, els Estats Units

no tenen cap funció. Crec que Washington ho ha comprès i ho accepta.

—A vostè li interessa en primer terme aconseguir millores en la vida quotidiana conjuntament amb el Pakistan: en les relacions comercials, en els transports i en l'intercanvi cultural. Així, però, no queda resolta la qüestió més important en el conflicte del Caixmir, la lluita territorial.

—Després de tots aquests anys de tensions i de desconfiança mútua, s'ha endurit la visió que té cada país de l'altre. La solució del problema del Caixmir exigirà uns compromisos seriosos; per tant, abans de res, s'ha de crear confiança. Això requerirà una millor col·laboració econòmica i que les persones de tots dos països es puguin trobar. Quan els indis i els pakistanesos reconeguen que una convivència pacífica també comporta els seus avantatges, estaran molt més disposats a trobar solucions creatives per a aquest problema tan delicat.

—Islamabad proposa que tots dos països bandegen completament el seu arsenal d'armes atòmiques. No és prou creatiu?

—El desarmament del nostre arsenal atòmic afecta una regió molt més àmplia, i no es pot limitar a l'Índia i el Pakistan o, ni tan sols, al sud d'Àsia. Per tant, no es pot tractar bilateralment. No heu d'oblidar que la renúncia a dur la iniciativa en un atac és part de la doctrina nuclear índia.

—Ha dit que aquesta serà la seua darrera iniciativa de pau. I si fracassa?

—Hauré d'acceptar la meua derrota i jubilar-me.

—Les guerres dels Estats Units a l'Afganistan i a l'Iraq contra el terrorisme han canviat també l'Índia?

—Ara com ara, podem observar que es va creant un nou ordre mundial després de la guerra freda. Els esdeveniments de l'11 de setembre han demostrat que el terrorisme pot colpejar per tot arreu. Les societats democràtiques, que són l'objectiu d'aquest terror, hauran de concentrar els seus esforços.

Una altra tendència és la recerca d'estructures multipolars per a la col·laboració internacional. Es tracta

que diferents centres de poder prenguen decisions conjuntes que tinguin en compte els interessos legítims i les preocupacions dels estats individuals. Penseu, per exemple, en el sud d'Àsia: l'Índia no s'hi considera, ni de bon tros, una superpotència regional que vulga decretar a uns altres països, com ara Sri Lanka o Nepal, com han de resoldre els seus conflictes.

— El que ha demostrat la guerra a l'Iraq no és que vivim en un món unipolar on hi ha una superpotència que decideix tota sola?

— Durant el llarg període prebèl·lic, l'Índia no deixava d'insistir en la importància de l'ONU i del Consell de Seguretat. S'hauria d'haver assolit un consens sobre quina era la millor manera per a imposar un desarmament de l'Iraq. Jo mateix vaig escriure cartes als caps d'estat i de govern dels cinc membres permanents del Consell on els proposava que una cimera podria ser el darrer intent per a aquest consens. Ens va decebre molt que fracassara.

— I no n'ha eixit perjudicada la posició del Consell de Seguretat?

— No. En el desenvolupament d'un nou ordre mundial multipolar les Nacions Unides tindran un paper ben important. Mireu el cas de l'Iraq: ens omple d'alegria que els problemes d'aquest país es tornen a tractar en el Consell de Seguretat. Allí es decidirà sobre ajuda humanitària, la fi de les sancions, les estructures polítiques després de la guerra i també sobre la reconstrucció econòmica.

— Què espera de la seua recent visita a Berlín?

— El nou ordre mundial de què he parlat és un objectiu amb el qual tant l'Índia com Alemanya se senten compromeses. També som socis en la guerra contra el terrorisme internacional i col·laborem estretament en aquest àmbit. A més a més, a les empreses índies els agradaria reforçar les seues relacions amb Alemanya: el mercat més gran de la Unió Europea.

— L'Índia i Alemanya —dos països que han criticat la campanya dels EUA contra Saddam— reclamen formar part a llarg termini dels membres permanents

“S'hauria d'haver assolit un consens sobre quina era la manera per a imposar un desarmament de l'Iraq”

del Consell de Seguretat. Té cap possibilitat aquesta reivindicació?

— En alguna ocasió ja he assenyalat que tant l'Índia com Alemanya tracten la nova situació mundial d'una manera bastant similar. Estem a la recerca d'una nova ètica política que es fonamente en el pluralisme i el consens. No pensem que una posició d'aquesta mena vaja contra els EUA.

Al contrari: valorem moltíssim les bones relacions amb ells.

— A Europa, cada vegada li preocupa més que s'estenga a l'Índia un fonamentalisme hindú. Ja hi ha hagut certs excessos amb sang.

— Les expressions com fonamentalisme hindú representen una exageració impúdica basada en clixés. En tota democràcia el dret a la llibertat d'opinió es pot expressar de vegades d'una manera extremada. No es pot avaluar un país sencer per alguns aldarulls aïllats.

— Vostè ha fet els setanta-vuit anys, però sembla que tot el país espera que es presente a les eleccions de l'any vinent. No és així?

— En aquestes qüestions mai no ha estat massa intel·ligent fer prediccions.

*Hoyng Rao
Padma Rao*

© Der Spiegel — EL TEMPS
Traducció: Àngels Giménez

Música al Claustre

Del 7 al 28 de juny de 2003, al Claustre de la Casa de la Cultura d'Alzira

Dissabte 7, a les 19,30h.

Orquestra de Cambra de l'Empordà

Dissabte 14, a les 19,30h.

Orquestra de la Societat Artística Musical de Picassent i Orquestra de la Societat Musical d'Alzira

Diumenge 15, a les 20,00h.

Coral Estella Maris de Cullera
Coral Polifònica Ciutat d'Alzira

Del 17 al 21 de juny

II Festival Internacional Spanish Brass d'Alzira. Concerts, cursos, conferències, exposicions... (consultar programa del festival)

Dissabte 21, a les 19,30h.

Spanish Brass Luna Metalls i la Banda Simfònica de la S.M. D'Alzira

Dissabte 28, a les 19,30h.

Orquestra de l'Auditori d'Alzira

Més informació:
www.alzira.infoville.net

AJUNTAMENT D'ALZIRA, Regidoria de Cultura